

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 7 вересня 1985 року

№ 108 (3615).

Ціна 2 коп.

З УСПІХОМ ВАС, МОЛОДІ ХЛІБОРОБИ!

Телеграми в номер

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН.

У колгоспі імені Шевченка піднято прапор трудової слави на честь комсомольця Василя Вишняка, який утримує першість у соціалістичному змаганні комбайнерів господарства, зайнятих на збиранні силосної кукурудзи. Комбайном КСС-2,6 він накосив понад 5 тисяч тонн зеленої маси.

У колгоспі «Комінтерн» з перших днів збирання цукрових буряків високого виробітку добирається екіпаж у складі комбайнера, партгрупора тракторної бригади М. О. Качана та його помічника комсомольця Степана Уса.

ЗНАМ'ЯНСЬКИЙ РАЙОН.

Вже кілька днів на тракторі К-700 комсомольця Миколи Каличака з колгоспу «Октябрь» майорить перехідний червоний вимпел. Працюючи на підготовці ґрунту під урожаї наступного року, молодий хлібороб кожного дня виконує не менше як по півтори норми.

Серед механізаторів колгоспу імені Кірова, які першими розпочали збирання цукрових буряків, і молоді трудівники Володимир Корнійчук, Сергій Цимбал, Віктор Мялик.

НОВГОРОДКІВСЬКИЙ РАЙОН.

Комсомолец Василь Оводенко з колгоспу імені Шевченка нині працює на піднятті язу. Трактором Т-150 він кожної зміни зорює 2—3 гектари понад норму.

СЕРЕД КОМБАЙНЕРІВ, ЩО ВОДИЛИ СК-6:

Василь ОСАДЧУК з колгоспу «Рассвет» Голованівського району, який на 247 гектарах намолотив 7600 центнерів зерна;

Аркадій КУШНІРОВ — з колгоспу імені Карла Маркса Новоукраїнського району — зібрав зернові з площі 265 гектарів і намолотив 7002 центнери збіжжя;

Володимир ЯЦЕЧКО з колгоспу «Зоря комунізму» Долинського району — на 312 гектарах зібрав 6584 центнери зерна.

СЕРЕД КОМБАЙНЕРІВ, ЩО ВОДИЛИ СК-5:

Микола САВРАНСЬКИЙ з колгоспу імені Карла Маркса Добровеличківського району — на 346 гектарах намолотив 8563 центнери зерна;

Володимир ТАТЧУК з колгоспу імені Шевченка Ульяновського району — з площі 228 гектарів зібрав 8414 центнерів збіжжя;

Сергій МЕЛЬНИЧЕНКО

з колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району — з 292-гектарної площі намолочено 7428 центнерів зерна.

СЕРЕД МОЛОДИХ ЖАТКАРІВ:

(Жатка ЖРС-4,9) Володимир ДІНУЛ з колгоспу імені Шевченка Добровеличківського району, який скоїв зернові на 800 гектарах;

Анатолій ДНІПРОВСЬКИЙ з колгоспу імені Литвинова Новоархангельського району — поклав у валки хліба на 532 гектарах;

Микола БОНДАР з колгоспу імені Ульянова Ульянівського району — скоїв хліба на 448 гектарах.

(Жатка ЖВН-6) Сергій ПОЛЕТАЄВ з

колгоспу «Победа» Кіровоградського району — скошено 575 гектарів зернових;

Анатолій СУПРУН з колгоспу імені Леніна Петрівського району — поклав у валки хліба на 420 гектарах;

Василь ЯРЕМЕНКО з колгоспу імені Горького Долинського району —

покладено у валки 411 гектарів хлібів.

СЕРЕД МОЛОДИХ ВОДИВ:

(Автомобіль КамАЗ-5320)

Сергій МИХАЛЬЧЕНКО

з Долинської райсільгосптехніки, котрий перевіз 18 810 центнерів зерна і виробив 60 300 тонно-кілометрів;

Василь КОПАНИЦЯ з

Долинської райсільгосптехніки — перевіз 13 690 центнерів збіжжя і виробив 50 240 тонно-кілометрів;

Віктор ОЛЕКСІЄНКО

з Бобринецької райсільгосптехніки, яким перевезено 8310 центнерів зерна і вироблено 49 860 тонно-кілометрів.

(Автомобіль марки ЗІЛ) Віктор КУБАЙ з колгоспу імені Шевченка Бобринецького району, який перевіз 7799 центнерів зерна і виробив 33 912 тонно-кілометрів;

Василь СОТНИКОВ з Устинівської райсільгосптехніки — перевіз 6000 центнерів збіжжя, виробив 30 000 тонно-кілометрів;

Михайло СТЕПАНОВ із Знам'янського АТП 10036 — перевезено 5530 центнерів зерна, вироблено 23 826 тонно-кілометрів.

(Автомобіль марки ГАЗ) Олександр МОЛЧАН з Новоукраїнського АТП 10041, котрий перевіз

11 860 тонно-кілометрів;

Микола ДЯЧОК з колгоспу імені Кірова Компаніївського району — перевіз 6321 центнер зерна і виробив 11 500 тонно-кілометрів.

Першість серед комсомольських організацій виворотов Новоукраїнського району. Другими стали новоархангельські, третіми — знам'янські.

Серед первинних комсомольських організацій перше місце присуджено спілкам КОЛГОСПУ ІМЕНІ КАЛІНІНА НОВОУКРАЇНСЬКОГО, друге — колгоспу імені Леніна Знам'янського, третє — колгоспу імені Горького Долинського районів.

Переможців соціалістичного змагання на збиранні врожаю 1985 року буде нагороджено Почесними грамотами обкому ЛКСМУ України і знаками ЦК ВЛКСМ «Золотий колос».

12 460 центнерів зерна і виробив 16 198 тонно-кілометрів;

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

Олександр НЕРОДА з Долинської райсільгосптехніки — перевезено 11 860 центнерів збіжжя, виробив 11 860 тонно-кілометрів.

При плані 266 тонн бригади оводенківського колгоспу імені Леніна Устинівського району вже відправила до столу трудящих 130 тонн овочів. Нині члени бригади приступили до збирання і реалізації плодів пізніх сортів.

А комсомольці брати Володимир і Віктор Дрогаліні та Олександр Ткаченко увесь літній сезон забезпечували полив городніх культур. За свою добросовісну і старанну працю отримали подяку від правління колгоспу.

На знімках: поливальники брати Володимир і Віктор ДРОГАЛІНІ та Олександр ТКАЧЕНКО; Лариса ЯНУЛІС та Олена ДІДЕНКО на сортуванні овочів. Фото М. САВЕНКА. Устинівський район.

Так велів обов'язок

НАШ СУЧАСНИК

Згадалася Сергію остання розмова з командиром підрозділу. На закінчення він сказав:

— Від імені командування попросимо правління колгоспу, щоб тобі виділило нового комбайна на цьогорічні жнива...

Через кілька днів після повернення юнака голова колгоспу Марія Захарівна Хомутенко запросила Сергія до колгоспної контори. Розмова була невинуватою і водночас діловою: про службу в лавах Радянської Армії, про задуми вчорашнього воїна на найближчий період.

Коли все було з'ясовано, Марія Захарівна дала листа Сергію. Знайомий підпис командира. Прочитав віддруковане.

— Просьба тобі нового зернового комбайна виділити. Порадилися і вирішили дати «Ниву» з подрібнювачем. І додала:

— Сьогодні можеш приймати техніку.

Цього ж дня Сергій Мельниченко підійшов до нової «Ниви», що пахла заводською фарбою і поблискувала на сонці. На такому комбайні доводилося сидіти за штурвалом перед службою в армії.

— «Нива» нова, але раджу самому перевірити кожний вузол, кожну деталь, — порадив бригадир А. С. Коваленко.

Спочатку уважно прочитав, а потім, вивчив документацію комбайна, а потім, закачавши рукава, від світання до смеркання не день і не два обмацував кожен гвинтик.

— Ой, і наберешся ти мороки на жнивях біля цього кресеня, — не то жартували, не то співчували механізатори бригади.

Дійсно, на заводі, як це буває, не все зробили, як слід. Але до початку жнив ще був час. Ні, він не скаржився на виявлені недоліки, на брак у роботі. У думці не раз докоряв тим, хто працює за системою — аби пошвидше, забуваючи про якість роботи.

Жнива вже стали на поріг, коли Сергій, як і в армії, доповів бригадирів:

— «Нива» готова до роботи.

І ось перше хлібне поле. Валки озимої пшениці пролягли рівними рядочками. Звична жнива картина постала перед Сергієм на рідних полях третього відділку. Всім збирально-транспортним загонам наазад вилучатися в обмолот хлібів. Ось «Нива» з подрібнювачами Миколи Худоби, Миколи Лагоди, Віктора Чорноморця. А ген, на краю поля залишає рівні рядочки теж «Нива», але з копнувачем Івана Федорченка. Всі збиральні агрегати загону в одному полі, але кожний має свою замітку.

У Сергія за помічника став вчорашній школяр Олександр Нароженко. До роботи беручий і добре знає будову комбайна. Отже, комсомольсько-молодіжний екіпаж був готовий до боротьби за хліб нового врожаю.

Робочі дні цього комсомольсько-молодіжного агрегату — то ніби сторінки героїчних дій на хлібних полях. Вже з перших днів «Нива» С. Мельниченка захопила лідерство на обмолоті хлібів. Дехто подекуди, що це тимчасовий ривок молодих жнивварів, а далі все піде по звичному сценарію. Та не погоджувався з цим ні Сергій, ні Олександр. Кажуть, що бути першим почесно. На досягнення передовика рівняють свій трудовий крок усі не тільки в загоні, а й у колгоспі. І все-

таки...

Саме їх агрегат першим у колгоспі намолотив три тисячі центнерів зерна, першим у районі вивантажив з бункера чотири тисячі центнерів хліба. Хлопці першими серед жнивварів району подолали п'ятитисячний рубіж по намолоту.

Ні, не завжди агрегат С. Мельниченка мав найвищі досягнення. Та все ж частіше і триваліше перебігав їхнього СК-5 не спостерігалося.

За 12 робочих днів агрегат С. Мельниченка дав слово обмолотити хліб на 145 гектарах і вивантажити з бункера 4632 центнери зерна. Та по ходу роботи жнивварі внесли корективи у раніше взяті зобов'язання. І ось підсумок: хлопці підібрали валки на 292 гектарах і намолотили 7428 центнерів зерна. Отже, зобов'язання значно перебиті.

Успіх. Він сам не народжується і не приходить. Це результат цілеспрямованої і наполегливої праці, пошуків у мислі використання потужностей техніки і пожитих годин.

— Чи було важко? Не приховую, було. Але ж обов'язок хлібороба...

Сказано коротко, але впевнено і переконано. У слова-відповідь втіснені напружені години роботи, недоспані ночі, радість успіху і занепокоєння про долю вирощеного врожаю. Комсомольсько-молодіжний екіпаж зробив усе, щоб хліба зібрати швидко і без втрат. Із цією визначною перемогою у трудовому житті можна привітати Сергія Мельниченка, Олександра Нароженка, шофера Миколу Коваленка, механізатора Василя Ланецького. Вони з честю виконали свій хліборобський обов'язок, але вже сьогодні мріють про ще вищі намополи. Адже були часи, коли хлібна нива шелестіла обдаровувала хлібороба.

А. МОСІН.

Колгосп імені Шевченка, Новоукраїнський район.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ТАНКІСТІВ

МОГУТНЯ ЗБРОЯ В НАДІЙНИХ РУКАХ

Воїни-танкісти Червонопрапорного Сибірського військового округу з величезним піднесенням беруть участь у соцзмаганні під девізом «ХХVII з'їздові КПРС — наш ратний труд». Вони неухильно підвищують боєготовність, вивчають зброю і техніку, оволодівають мистецтвом ведення активних і рішучих дій, наукою перемогати сильного, добре оснащеного в технічному відношенні противника.

На знімку: командир розвідувального взводу Н-ської танкової частини молодший лейтенант комуніст Сергій МАЛАХОВ ставить перед своїми підлеглими чаргове учбово-бойове завдання.

Фото А. КУЗЬРІНА.
Фотохроніка ТАРС.

ВАРТОВІ
БАТЬКІВЩИНИ

8 вересня трудящі нашої країни, воїни Збройних Сил СРСР відзначатимуть День танкістів.

Створені і виховані Комуністичною партією радянські танкові війська злилися чимало героїчних сторінок в бойовий літопис Збройних Сил.

Подвиги фронтівців у роки Великої Вітчизняної війни служать для молодого покоління танкістів прикладом беззавітного служіння ідеалам комунізму, стійкості і героїзму, прикладом виконання воїнського обов'язку.

Ми ветерани танкісти 6-ї гвардійської Червонопрапорної танкової армії 5-го гвардійського Сталінградсько-Київського танкового корпусу, 9 механізованого танкового корпусу в роки Великої Вітчизняної війни брали участь в обороні Сталінграда. Для кожного сьогодні слова «Сталінградська битва» звучать свя-

щенно. Танкові і механізовані війська під командуванням генералів А. Г. Кравченка, О. Г. Родіна, В. Г. Вальського прорвали глибоку оборону ворога, оточили і розгромили 330-тисячну армію Паулюса.

Під командуванням генерала Кравченка ми звільнили Харків і Київ. Першим увірвався в Київ командир танка Ничипір Шолуденко. До останнього кроку, до останньої краплі крові громив він фашистів. Тепер іменем героя названа одна з вулиць столиці України. Київ, Житомир, Біла Церква, Корсунь-Шевченківський, Бельці — втрати і перемоги, озвіні славою сторінки подвигу радянського танкіста. З визвольного місії прийшла наша 6-та гвардійська танкова армія до своїх братів-слав'ян, народів Румунії, Угорщини, Австрії, Чехословаччини. Серед її воїнів було чима-

ло наших земляків-кіровоградців: капітан запасу, Герой Радянського Союзу Т. В. Шашло, нині ректор Київського педінституту, майор І. К. Білодід, який після війни був міністром освіти УРСР, Герой Радянського Союзу Д. М. Осадчий (поліг смертю хоробрих при визволенні Угорщини), сержант Петро Гниденко, слюсар заводу «Червона зірка», капітан П. Ф. Кришень, зараз працює ректором одного з вузів Дніпропетровська, старший лейтенант П. А. Денесюк, лейтенант А. Ф. Чернявський, капітан Д. Є. Микulich, капітан А. М. Чміль, ветерани, які ведуть велику військово-патріотичну роботу серед молоді. Перелік цей далеко не повний. Від імені Раді ветеранів передаю вам, дорогі мої побратими, щирий бойовий привіт, бажаю міцного здоров'я і великих успіхів у вихованні молодого покоління. Миру і світла нашої планети. Добрих намірів і здійснень вашим дітям і онукам.

В. ЛЯШЕНКО,
гвардії майор у відставці.

ДАНІ ПРО ХІД ПЕРЕДПЛАТИ
НА ГАЗЕТУ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»
СТАНОМ НА 2 ВЕРЕСНЯ 1985 РОКУ

Райони	Передплатачів членів партії	У процентах до тиражу 1985 року
Компашівський	912	69,0
Вільшанський	579	63,5
Петрівський	283	35,2
Новоархангельський	356	34,9
Олександрія (місто)	1714	31,8
Олександрійський	796	31,8
Олександрівський	298	30,7
Кіровоградський	390	30,4
Новомиргородський	454	30,4
Устинівський	219	34,0
Бобринський	300	32,7
Доминський	300	20,7
Новоустиновський	439	30,3
Добровеличківський	372	19,3
Новгородківський	151	14,5
Меловисівський	301	14,3
Голованівський	154	13,7
Кіровоград (місто)	2635	12,6
Ульяновський	139	12,2
Знам'янський	332	10,9
Онуфріївський	131	10,4
Світловодський	329	10,1
Гайворонський	230	9,6

Станом на 2 вересня виконання планів передплати на газету «Молодий комунар» склало 19,9 процента, тоді як в середньому по області всіх газет і журналів передплатено 33,3 процента до плану.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЮНІ ПІДПІЛЬНИКИ
З ПОМІЧНОЇ

Хто вони, Володимир Савошич, Альберт Синицький, Іван і Надія Рудяки, про яких ведеться оповідь? Юні патріоти, розвідники і зв'язкові підпільно-диверсійної організації, що діяла в роки Великої Вітчизняної війни в м. Помічна на Кіровоградщині. Очоловав тут радянське підпілля комуніст Василь Романович Воженко. Це є незаперечним фактом, документально підтвердженим звітами, списками підпільників. Свого часу (в 50-х роках) ці документи розглянуті і затверджені. Хлопці-підпільники, діти, «...що юними пішли у вічність», заслуговують на нашу пам'ять про них.

Добру справу зробили письменник Сергій Плачинда і журналіст Юрій Дмитренко разом з видавництвом «Веселка», що розповіли про Альберта Синицького і його товаришів — юних народних месників («Над білими снігами», Київ, «Веселка», 1985 рік). Але хотілося б, щоб про них видавництво і автори не забували і зробили окрему книжку, не обмежилися б коротким оповіданням, яким є «До стін не відвернулися...», бо в оповіданні важче заглибитися в психологію юних героїв. І думається, що в книзі буде не тільки пейзаж, а й більше дійових осіб. Адже вони є: помічницьке підпілля мало тісноти зв'язки з партизанськими загонами імені Сталіна та імені Пожарського. Перший діяв майже поряд, в Новоархангельському районі, другий — на Черкащині. Важливо було б показати і діяльність німецьких антифашистів. Так, солдат вермахту Ганс Олесак тут, у Помічній, перейшов до лав радянського підпілля і загинув у 1943 році.

Про юних підпільників написано щиро і з теплим серцем. Вони запальні, завзяті, було, що допускались і помилок... Бойові операції проводять розсудливо, як дорослі.

Автори виразно показали складності підпільної роботи, форми боротьби з окупантами, в які потрапляють герої оповідання. Перед юним читачем постає суворая школа війни в

Як завжди, багато прихильників газети в Компашівському районі, де підписано 70 процентів тиражу газети минулого року і передплата повним ходом продовжується. Добре передплачують газету у селищі Вільшанці, Петрівському, Новоархангельському районах та в м. Олександрії.

Але не скрізь так. Особливо низькі показники в Гайворонському, Онуфріївському, Ульяновському районах та містах Кіровограді, Світловодську й Знам'янці, хоча в останніх живе найбільше молоді.

Отже, не всі ще комсомольські ватажки, не всі розповсюджувачі молодіжної преси як слід пропонують свої видання. Варто пам'ятати, що строки передплати нетривалі, 31 жовтня передплатна кампанія закінчується. Для того, щоб завершити її успішно, треба активізувати пропаганду видань на всіх виробничих дільницях, навчальних закладах, польових станах.

Повернутися лицем до смерті, дивитися у вічі смерті — визначальна характеристика юних героїв. Кінець оповідання посправжньому сповнений високої трагедійності, героїзму наших людей у боротьбі за честь, свободу і незалежність соціалістичної Батьківщини.

Фашистські загартники замордували сотні тисяч радянських громадян. Серед них були і діти. Їх активний опір окупантам викликав шаленство у фашистів. Про це повинні знати діти сьогодні. Тому книга «Над білими снігами» потрібна нинішньому поколінню. Адже вона вчить мужності і стійкості, беззавітній вірності рідній землі, своїм батькам. Бо це — головне.

Слід зазначити, що авторам треба було ширше показувати діяльність партійного підпілля, не зупиняючи це питання до діяльності одного чи двох комуністів-підпільників. А використання уривків з листів, записів надають зображенню не лише більшої ваги, а й помітно динамізують розвиток сюжету оповідання, надають відчуття повноти відображення життя. Проте ці упущення не применшують загальної високої оцінки твору.

В. КАЛИНИЧЕНКО.

ЯК ПОБОРОТИ ЗЛО?

ТВЕРЕЗІСТЬ —
НА КОЖЕН ДЕНЬ

У Кіровоградському районі обласного центру знаходиться більшість середніх шкіл, чимало промислових підприємств. В останні роки тут помітно розширюються нові житлові масиви. А разом з ними гамірнішає наш район, шороху збільшується в ньому кількість підліткового населення. Радіє душа, коли чуєш веселий дитячий сміх, коли бачиш юнаків, дівчат з зачарованими обличчями, які змагаються на спортивних майданчиках чи впорядковують територію району.

Більшість хлопців і дівчат живуть повнокровним життям. Але не всі. Саме про таких «молодців», які у свої 14—16 років ввечері припадають чаркою-другою вина чи оживити, і хочу повести мову.

Мені доводиться часто зустрічатися з ними. Багато дивлячись на молоді, але вже брешливі обличчя, систематично в них обличчя.

В опублікованій нещодавно документації, прийнятій Центральним Комітетом КПРС, Радіо Міністерством СРСР і Президією Верховної Ради

СРСР про заходи по подоланню пияцтва і алкоголізму, авторів цього соціологічного дослідження підкреслено, що вживання спиртних напоїв наносить великих економічних і моральних збитків, що воно нетерпиме в житті нашого суспільства. Бо найчастіше в стані оп'яніння здійснюються тяжкі злочини: вбивства, зґвалтування, крадіжки, розбійні напади. А хуліганство в дев'ять випадків з десяти — справа рук п'яниць.

Прикро, але тільки за червень (і це після затвердження згаданого указу) в інспекцію у справах неповнолітніх за вживання спиртних напоїв і появу на вулиці в нетверезому стані доставлено 25 підлітків. Непоодинокі випадки, коли п'яними свідками вбивств стають і батьки. Це не тільки званих масових гулянь — весіллях, проводи до лав Радянської Армії тощо.

Горілка тече рікою, гризуть електромішки. Можна пити, танцювати. І ось підлітки, напившись до безтями, шукають гострих відчуттів — вичилюють білки.

А що вже за танці! Глянеш тверезими очима — первісні люди виконують матірний танок мисливців. А де ж батьки? Вони остеронь спостерігають за пеленними рухами своїх дітей і жоден батько чи мати не зупинять цієї розгульної оргії, не вкажуть синові чи дочці на негідну поведінку.

«Весілля, проводи, іменини бувають нечасто, то хіба не можна дозволити собі одну-дві чарочки спиртного за шкати дорогої людини, знайомого? — можна часто почути. Ось тут якраз і доречно падає, що після таких «вечірок» свят підлітки не зупиняються на одній чарці, а й своїй святі проводять дещобільшого з спиртними напоями. Ці свя-

та, як правило, закінчуються горем для неповнолітніх і батьків.

Зовсім недавно відвідала кінотеатр «Комсомолец». Після закінчення фільму всі поспішали до виходу. На місці залишалися тільки двоє юнаків. Вони, знявши черевники і зручно вмотовані в кріслах, спали. На них звернули увагу. Виявилось, що хлопці добре налідали. Чулись осуджуючі слова з усіх боків. Але знайшлася й «добра» захисниця. Соромно було слухати, як ця похилого віку жінка наполегливо доводила хлопцям, щоб ті негайно втікали, аби їх не затримала міліція.

Зробила добре діло... Та якби таких захисників було менше, якби любитель випити знав, що буде осуджений кожним, то й злочинний менте скоювалось би, і пияцтво менше б процвітало.

Хочеться сказати про такий невинний напій, як па-

но. Один хлопець на зауваження обурювався: «Я сьогодні пив саме пиво — вісім пляшок. Але ж це не спиртний напій!...». Проте, коли взяв до уваги, що хлопцеві лише виповнилося 16 років і що він лише володів собою, не можна не задуматись — чи пиво такий уже й невинний напій?

Пияцтво є насамперед наслідком певних недоліків у вихованні, низькій культурі, слабкохарактерності. Сьогодні для неповнолітніх зачинені двері ресторанів, барів. Це добре. Але... Чи перестали молоді юнаки та дівчата вживати спиртні напої? Вони просто знайшли собі для цього інші місця, де не так їх видно. І продовжують чинити те саме. Тому й не дивно, що чергова частина райвідділу внутрішніх справ щовечора поновлюється неповнолітніми в нетверезому стані. А такі хлопці, як Леонід Абрамен-

ко, Сергій Курч, Юрій Могилей, Євген Десятерик — часті наші «гості».

Аби відучити від звички пиячити, слід вживати цілий комплекс заходів. Це бесіди й лекції, рейди й розгляди справ порушників комісіями в справах неповнолітніх при районкомкомах, адміністративні стягнення й повідомлення за місцем роботи батьків, розгляд на комсомольських, профспілкових та учнівських зборах, і, нарешті, направлення в наркологічний диспансер...

Необхідність повсякчасної боротьби з пияцтвом не відноситься до дискусійних питань. Але як побороти це зло? Чому заходи проти зловживання спиртними напоями дуже часто виявляються менш впливовими, ніж би нам хотілось?

Що думаєш з цього приводу ти, читачу?

Т. ПОДАШЕВСЬКА,
лейтенант міліції, дільничний інспектор у справах неповнолітніх при Кіровоградському райвідділі внутрішніх справ м. Кіровограда.

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

В очі дивляться канни

Колись Георгій Нейгауз писав про свій провінційний Єлисаветград, що це одне з найнудніших міст світу, позбавлене якихось художніх красот, навіть зеленті, і «взагалі для людини, не позбавленої уяви, воно становить сумне видовище». Багато зміни сталося за час, коли провінційний Єлисаветград став Кіровоградом. Святкові площі, широкі вулиці, годинікі проспекти. Правда, ще не всі вулиці наас кількістю зелених насаджень. Та ось, наприклад, мікрорайон, де розташоване виробниче об'єднання «Друкмаш». Вже підходячи до заводу, зачаровані прекрасними композиціями троянд, чорнобривців, жоржин, що морем розливаються навкруги, і канни червоної, синьої, просто душа радіє! Мимоволі пригадується:

В очі дивляться канни,
Серце в них перелюю...

Те ж саме відчуваєш, коли потрапляєш на територію підприємства, де трудяться 6,5 тисячі робітників. Мені здається це не така вже й нудна статистика: на заводі виробляють 8 тисяч куцій троянд. Коли зібрати їх в одному місці, діючи, прикине море! Вирощування квітів займається так званим підсобним господарством, тобто ділянкою цеху по благоустрою. Керує бригадою з 13 чоловік людина-квіткар Іван Михайлович Могіла, справжній ентузіаст. В першу чергу це завдяки його зусиллям квіткарі «Друкмашу» виїхали переможцями на традиційній обласній осінній виставі квітів. Сьогодні кожен вітає Івана Михайловича і його товаришів, які стали першими серед кращих. Треба зазначити, що результати роботи і умови, в яких працюють квіткарі, являють цілком протилежні. І. М. Могіла показав мені ділянку жоржин, свою гордість. Таких прекрасних я ще, здається, не бачила. Недалеко стояла цистерна. Виявляється — з неї поливають

квіти. Та лише частина квітів, та, що прикрашає партер перед заводом, штучно зрошується. Отже, пункт перший: зрошення. Зрозуміло, що в місті взагалі з водою складності, але ж квіти... Та коли б трудитись тільки в цьому. Вже три роки будується заводська теплиця. «Ми вже й віру втратили, що її коли-небудь збудують», — сказала мені помічниця майстра Могіли бригадир Ганна Василівна Саєнко. Примищення, в якому працюють квіткарі, нагадує, чесно кажучи, провінційний Єлисаветград часів Г. Нейгауза.

Можливо й не слід було б говорити про такі речі, адже й прийшла до заводських квіткарів, щоб познайомитися з їх безпосередніми успіхами, врешті поміняти розливом канн і троянд, блакитними «одеситками» ялинками (доставлені з Одеси). Та ось лист за підписом директора павільйону «Квіткарство і озеленення» ВДНГ: «Враховуючи ваші досягнення, павільйон «Квіткарство і озеленення» включив у план роботи на 1985 рік проведення на базі вашого підприємства нересурсної виставки «Озеленення і благоустрій територій промислових підприємств» і школи передового досвіду по темі «Передовий досвід по озелененню і благоустрою територій підприємств».

Примітно, що слава про квіткарів і озеленителів «Друкмашу» докотилася до Москви, почесно, але й відповідально. Чи встигнуть на підприємстві усунути недоліки в основному організаційного характеру. Гадаю, встигнуть. Повинні встигнуть. Що ж до бригади І. М. Могіли, то вона це підведе. Крім того, віриться, що досвід Івана Михайловича добре знайшли і на інших підприємствах міста. Адже озеленення підприємств це не тільки краса, але й здоров'я.

В. ЛЕВОЧКО.

СПОРТ

Радистка
Таня

Радистка звітка облетіла виконавчий клуб юних моряків, що в Світловодську — Тетяна Морякіна стала чемпіонкою області з радіоспорту.

...1982 року Тетяна вперше переступила поріг клубу юних моряків. Все тут для неї було цікавим, незвичайним, овійним морською романтикою. Дівчина стала юнгою, вивчала ази морської справи. А у вільний від навчання час із захопленням спостерігала, як в радіокласі хлопчики та дівчатка працюють на телеграфних ключах, посилавши в ефір повідомлення радіосигналі. «Ті-ті-ті-та-та-та», — весело виступували ключі.

Радіооператор В. В. Савінов привітав дівчину, яка годинами простоювала у радіокласі. Якось Веніамін Васильович поцікавився:

— Подобається тобі у нас?

— Ой, як подобається!

— Ну, що ж, переходи у наш колектив. Радисткою будеш.

Таня із захопленням і наполегливістю вивчала телеграфну азбуку, основи радіотехніки, правила радіобезпеки, радіоелектро-

станцію Р-609 і роботу на ній.

Досвідчений учитель фронтовий радист підполковник запасу В. В. Савінов виявив у дівчині небачені здібності. З кожним днем він ускладнював завдання, і Таня блискуче справлялася з ними. Під час літньої плавальної практики дівчина забезпечувала радіозв'язок з кораблями і диспетчерськими пунктами, приймала прогноз погоди, працюючи в мікрофонному режимі.

Таня приймає на слух 110 знаків на хвилину. Це один з кращих показників у гуртку радистів юних моряків.

На змаганнях на першому етапі міста по прийманню і передачі радіограм в особистому заліку Тетяна Морякіна виборола перше місце. А на обласних змаганнях, присвячених 40-річчю Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною, учениця середньої школи № 2 здобула титул чемпіонки області. Вона увійшла до складу збірної команди області для участі в республіканських змаганнях...

Нині радистка Тетяна Морякіна готується до подальшої роботи, де захищатиме честь області.

В. ЛАВРОВ,
робітник керамічного заводу.

М. Світловодськ.

Мій маленький, і я був колись таким же, як ти. Я не пригадую війни, не відчував її жахів, не статків і голоду. Обидва ми з тобою народилися в мирний час. З тією тільки різницею, що я належу до першого покоління вільної Болгарії. Сьогодні передаю мирну естафету тобі. Хай же і твої діти візьмуть її з твоїх рук, і так вона буде переходити від батька до сина вічно...

Твоя Батьківщина велика за територією, та кордони її історичного і політичного авторитету незмірні. Вона пишастеся своїм 1300-літнім минулим і буде соціалістичне теперішнє.

Мала Болгарія, та хіба можна виміряти невимірне, охопити в рамки її квітучу природу, врожайні поля, м'яке біологових гір, її світлі міста. Її трудолюбиві і щасливі люди?

Ти ще не знаєш, сину, що щастя не дається даром. Болгарські воїни на чолі з Аспарухом кров'ю відстояли тут нашу Батьківщину. Пізніше болгарі піднімали сміливі повстання проти чужинців і своїх поневолювачів. Солдати гинули на полі бою зі словом «Болгарія» на устах. Ця земля — земля Левського і Ботева, Благоєва і Димитрова — дала своєму народові і світу тисячі безстрашних борців за незалежність. Разом з російськими братами-визволителями вони сто років тому поклялися на Шинці боротися за свободу. Наша дружба ще більш зміцніла в буремні, славні дні Вересня 1944 року. Бол-

ЛИСТ
СИНОВІ

гарський солдат пліч-пліч з радянськими воїнами громив ненависті гітлерівські полчища, щоб потім ми могли жити у вільній країні, займати гідне місце в міжнародній соціалістичній державі-братів.

Я розповідаю все це тобі, сину, як казку. Та для мене вона — важка й прекрасна бувальщина. Щодня ми вписуємо до неї нові сторінки.

Дивлюся на тебе й радію твоєї радості життя. Ось ти вчиниш грати на фортепіано. Як це смішно і зворушливо — бачити тебе перед величезною клавіатурою. А ти ж ще не знаєш, що понад сорок років тому морозної осені ленинградської ночі радянські люди дали світові ще один приклад духовної величчя й непохитної твердості. Під акомпанемент гарматних залпів у холодному залі йшов тоді концерт: вперше виконувалась білонадна симфонія — музика життя Дмитра Шостаковича...

Реальна казка, котру я хотів би розказати тобі сьогодні, — це історія твого народу і близьких йому по крові і духу людей. Рости, мій сину!

9 ВЕРЕСНЯ —
НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО НРБ —
ДЕНЬ СВОБОДИ

Продовжуй справу, почату дідами, справу, якій віддають свою працю батьки, якій будуть радіти твої нащадки.

Ти будеш дорослішати і мужити в мирній вільній Болгарії. Я вірю: у твоїй особі Батьківщина матиме ще одного справжнього громадянина. Ким ти станеш? Та чи важлива професія, якщо всякий чесний труд на благо твоєї країни і соціалізму — це вклад у нашу загальну справу. Ти житимеш у новому віці, однак і тоді, у ХХІ столітті, не вичерпається потреба у вчителі, шахтарі, лікарі, будівельниках... Тільки одна умова обов'язкова для твого щастя — мир на Землі. Хай не буде більше воєн, протирічних армій, загублених людських життів, материнських сльоз!

Тому закликаю тебе: бережи мир! Адже люди живуть на землі не для воєн, а для того, щоб творити красу, досягти невідомості. Вір у майбутнє, у розум, у людину!

Стефан ЛЮБЕНОВ,
болгарський публіцист.
(АФН).
Софія.

РУКУ, РОВЕСНИКУ.

РЕАЛІЗОВАНА
ІНІЦІАТИВА

Директор заводу автомобільних фільтрів у селі Овчарово Ненчо Попов пов'язує його успіхи, досягнуті на ознаменування 41-х роковин соціалістичної революції в Болгарії, з творчою активністю комсомольської організації. В інтерв'ю кореспондентів газети «Добруджанска трибуна» Ніколаю Желеву він назвав у числі кращих молодіжних трудових колективів ділянку, очолювану Гінчо Лазаровим:

— Парти́йна організа́ція та керівництво підприємства не тільки схвалили ініціативу молоді цієї ділянки — опанувавши кожним усіх операцій на монтажі фільтрів, але створили для цього оптимальні умови. Нині ця ініціатива вже реалізована.

ДАРУНОК

ДОРИ ДИМИТРОВОЇ

Свої ґрунтовні розробки проблемних питань: як уроки історії в училищах сприяють патріотичному та інтернаціональному вихованню учнів, формуванню їхнього марксистсько-ленінського світогляду, глибокому усвідомленню ними всесвітньо-історичного значення Великої Жовтневої соціалістичної революції, позарувала окружному державному архіву, заслужена вчителька НРБ Дора Димитрова. Цими матеріалами нині почали користуватися і випускники Тобушнінського вчительського інституту — викладачі історії середніх шкіл і училищ.

Добірку за матеріалами газети «Добруджанска трибуна» підготував Н. ДОБРИН.

ФЕСТИВАЛЬНІ

XXII-МОСКВА 1985

ЗУСТРІЧІ

ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО, БЕРІТ!

ВОНА сиділа на траві, торкнувшись руками яснотгарачі пелюстки квітки.

— Ніжні які, — сказала. — Такі дома бачила. Чомусь тільки уваги не звертала.

— Спучаєте за домівкою?

— Вгадали. А скажу, мабуть, тому, що ніколи надовго не виїжджала.

Тані почалося своє інтерв'ю з туристкою із Швеції Беріт Юхансон. Перед цим я підійшов до її групи, представився. Розповісти про себе, країну відгукнулася ця дівчина: років вісімнадцяти, невисока, з довгими нучерями.

— Мос ім'я — дуже звичайне, — сказала Беріт, — так як у Швеції тисячі. На лежу до однієї з молодіжних прогресивних організацій.

Беріт поки що навчається в гімназії. Правда, на рік навчання довелось перервати. Дівчина пішла працювати, щоб як вона висловилася, підвинувати свої здібності. Зробила це не випадково.

— В країні багато безробітних, — розповіла Беріт. — У мене такий рік, коли треба вибирати професію і шукати засоби для прожиття. Важче знайти роботу без освіти. Тому вихід один — вчитися, виробляючи одночасно практичні навички.

Після цього дізнався, що, за офіційними даними, у Швеції зареєстровано 130 тисяч безробітних при населенні 8,3 мільйона чоловік. Значна кількість тих,

хто не має роботи, молоді. Як пони до цього ставляться?

— У багатьох хлопців і дівчат, — каже Беріт, — нема в житті мети. Все, що відбувається навколо, вважають вони, погано — і не хочуть розібратися, чому так сталося.

Батьки Беріт — вчителі математики, біології і хімії. Живуть вони в місті Люлео, мають, крім Беріт, ще двох дітей. Один хлопець, чотирнадцяти років, другий — десяти. Приблизно чверть бюджету вони витрачають на квартиру. Це тому, що проблема жит-

тєвого будівництва в Швеції дуже гостра.

У вересні цього року пройшли чергові парламентські вибори. Буржуазна опозиція в складі кількох партій виступає з різними нападками на економічний курс уряду І. Пальме.

— Півроку тому, — каже Беріт, — праві сили зумили привернути на свій бік багатьох виборців. Та зараз обстановка змінилася. Вірю, що переможе соціал-демократична партія. Як відомо, Швеція проводить політику нейтралітету. Це допомогло країні залишитися осторонь двох війн і зберегти

поміч матеріальні й людські ресурси. Місцеві апологети капіталізму, інших країн говорять, що в Швеції створено зразкову державу загальної благоденства. Беріт думає інакше. Вона бачить «хворобу» типувої капіталістичної країни. З сумом говорить, що до високого рівня безробіття додаються й постійне зростання цін, соціальна нерівність.

З офіційних даних дізнався, що продукти харчування за останні три роки подорожчали на 67,5 процента. Близько 40 процентів зарплати трудящих йде на виплату прямих податків. 90 процентів шведської промисловості в руках приватних власників. 20 процентів населення одержують половину всіх прибутків, а майже в 50 процентів — ледве досягають мінімального прожиткового рівня.

Беріт запевняє, що найгіршого вона себе готує вже тепер. Шквотить, дівчину, як живе молодь в нашій країні. Мої товариші розповіли, що Конституція СРСР гарантує право на

харчування за останні три роки подорожчали на 67,5 процента. Близько 40 процентів зарплати трудящих йде на виплату прямих податків. 90 процентів шведської промисловості в руках приватних власників. 20 процентів населення одержують половину всіх прибутків, а майже в 50 процентів — ледве досягають мінімального прожиткового рівня.

Беріт запевняє, що найгіршого вона себе готує вже тепер. Шквотить, дівчину, як живе молодь в нашій країні. Мої товариші розповіли, що Конституція СРСР гарантує право на

працю, освіту. Безплатне навчання в середній школі, вузі, одержання направлення на роботу вирішені для кожного з нас без проблем.

Цікавість до нашої розмови виявив ще одна із туристок.

— Звуть мене Хосе Морган, — представився він. — Я студент.

Хосе Моргану 24 роки, готується стати інженером. Він розповів, що прогностичнось містом, помітив оголошення, в якому запрошувалися на роботу люди різних спеціальностей. Йому ж по закінченні інституту нелегко буде знайти роботу.

— Зрозумів я й інше, — каже він. — Засоби масової інформації капіталістичних країн всіляко стараються очорнити радянську дійсність. Якоюсь мірою вірив їм і я, адже інші джерела інформації не мав. Коли повернуся додому, розповім своїм колегам про щирі, привітні радянських хлопців і дівчат. Вразило мене й те, які вони життєрадісні. Це, певно, тому, що впевнені у майбутньому.

Будучи в складі туристичної групи, Беріт і Хосе мали змогу відвідати фестивалі різних програм.

— Найбільш запам'ятався, — каже Беріт, — відкриття фестивалю. Майже цюкочора відвідуємо концертну програму. А зустрічі в клубах делегацій, на мітингах їх ніколи не забути!

Добрими друзями ми прощалися з Беріт. В мосмю блокноті вона залишила свою адресу, домовились що я напередодні їй газету з надрукованим матеріалом.

— Ваші плани на майбутнє? — було останнє запитання до Беріт.

— Мабуть, виберу професію батьків, — сказала вона. — І буду вчителювати. Дуже хочу вивчити англійську й російську мови. Англійську я вже почала вивчати. А російською займаюсь одразу після уроків і стимулю для цього є — ваші листи, які треба буде читати.

В. ЗАКУЛИЧ.
Москва — Кіровоград.

В І Т Р Сатирично-гумористична сторінка Я К

Лист мірошникові Омельку

Шановний мірошнику!
Звертаються до тебе мешканці будинку № 19, що по вулиці Дзержинського. Це дев'ятиповерховий малосімейний будинок для червонозорівців, які мешкають тут з початку лютого нинішнього року. Хочемо поділитися з тобою своїми бідами.

Перші три місяці, як поселились, ми крім освітлення, ніякими послугами не користувались. По воду ходили на вулицю Радянську, кімнатна температура в багатьох квартирах не перевищувала 10—12 градусів, про газ і ліфт не було й мови. Наприкінці березня з'явилась вода: спочатку холодна, через деякий час і гаряча. Та гаряча вода була недовго, бо в середині травня її відключили. Напочатку травня підключили газ, почалося неначебто нормальне життя, хоча ліфт так і не працює й досі.

Ось уже і серпень минув, але в будинку досі нема гарячої води, а холодна на восьмому і дев'ятому поверхах теж не балує мешканців. Ліфт продовжує мовчати. Додамо ще, що не знати звідки береться вода, яка заливає квартири в третьому під'їзді на всіх поверхах (було таке, до речі, й у другому під'їзді, але мешканцям вдалося полагодити недоробки)...

Шановний мірошнику, допоможи нам. У кожній сім'ї маленькі діти, починається осінь, не за горами зима, а в нас ось такі біди... І хоч зверталися не раз ми в ЖКВ «Червоної зірки», — там тільки обіцяють. А поки що носимо ми на руках та плечах діточок з візочками на горішні поверхи, гріємо щодня в каструлях воду...

Мешканці будинку Єфименко, Шестакова, Чернявська, Збарський, Кондратенко, Діордієва, Горбенко, Шаршунювич, Руденко та інші.

ВІСІВКИ

ФРАЗИ

△ Скуднув од повноти життя.

△ Якщо ви не можете згадати, що вас просили забути, — це вже склероз.

△ Хотів подивитись на себе збоку, але не знав, з якого.

△ В кожній жінці живе ангел. Та як знайти ту, в якій він прописаний постійно?

△ План творчій невдач він виконав достроково.

△ Щоб засидітися в гнізді, треба мати талант.

△ Залишив хороше враження, але забув де.

△ Коли в голові нема думок, над цим варто подумати.

△ У чому ж крутилася білка до винайдення колеса?

△ Був довірливий — важку роботу завжди довіряв іншим.

Ернест КУЛІН.

ДОЛЯ

Ще хлопчиком сім'яним в районі Не кірлий, а так, аби Простяг циганці я долоні: «Знайді, мов, лінійку судби». Вгадай, мовляв, зигзаги долі, Відірви вгатований секрет, Хоч я, активний в комсомолі, В таке не вірив наперед...

(А. Бортняк. «Лінійка судби», «Літературна Україна», 14 лютого 1985 року).

Я був активним в комсомолі, Та і наївним був таки, Бо в пошуках своєї долі Простяг циганці дві руки. Уважно вивчивши долоні, Ворожка показала так: «Ти найщасливіший в районі, Маленький Толяку Бортняк. Писатимеш ти славні вірші І знаний будеш пародист, Й тремтітимуть поети грішні, Як ось тремтить од вітру лист...». Я виріс. Написав чимало — Аж цілих два десятки книг. Та скрізь кажу: «Початок дару — З циганських слів отих простих. Добіса написав пародій. До книг моїх — солідний гак. Я — найщасливіший в районі, Поет і пародист Бортняк».

Сергій КОЛЕСНИКОВ.

ЖОРНА

Оптимальне рішення

Життєвий вибір. Ох і не легка це справа! Олег Дирейченко, наприклад, четверту ніч не міг заснути — доводилось відсипатись вдень. Недавні випускник середньої школи вирішував одвічну проблему — ким бути?

Взагалі-то він ще в п'ятому класі загорівся стати військовим. Мріяв про це й зараз, не дарма навчався в школі ДТСААФ й отримував самі п'ятірки... Але якби ж не рідня та знайомі...

Батько хоче, щоб він пішов його стежкою — вступив до інституту радіоелектроніки, мати бачить в ньому хірурга, бабця — шофера, а всі хлопці з їхнього класу як один надумали податись в морехідку.

Що ж його робити?

І враз Олег згадав про пластмасовий, з цифрами на гранях, кубик. Коли він з Генкою, меншим своїм братом, не могли вирішити кому бігти в магазин за молоком, — діставався кубик. Кубик підкидався, і той, хто програв, без найменшої образи мчав за молоком...

— Хай буде так! — вирішив Олег. — Якщо випаде одиничка — буду вступати до військового училища, якщо двійка — в інститут радіоелектроніки, трійка — в медичний, четверка — на шоферські курси, п'ятірка — в морехідку, шістка — ...Ну, а якщо шістка, то буду тим, ким захоче Генка, інакше він кубика мені не дасть.

Олександр ПЕРЛЮК.

Початок

(Із щоденника молодого спеціаліста).

31 липня. Отже, завтра — до роботи. Перший трудовий день. Я вперше переступлю прохідну. Вперше пройдуся цехами заводу. Все вперше...

1 серпня. Керівник відділу, в якому я буду працювати, показав моє робоче місце: стіл, стілець. Знайомлюся. Звичайний стілець, виготовлений на нашій міській меблевій фабриці. А от сорт друшай. Недооцінюю мене.

3 серпня. Третій день до мене ніхто не приходить: не помічають. Та й я висовуватись не збираюся.

5 серпня. Стіл і стілець зроблені з одного дерева,

думаю, що це дуб. Одна ніжка в стола тріснула...

8 серпня. Підійшов керівник і сказав, що завтра я їду в підшефний колгосп збирати помідори.

15 серпня. Нарешті, мені доручили виконати роботу: підстругував олівці всьому відділові.

19 серпня. Завтра знову в колгосп. Керівник відділу сказав, що помідори я збираю на «відмінно» і пообіцяв надіслати до інституту подяку за мою професійну підготовку.

На цьому запис обривається. Темніе олійна пляма з прилипшими зернятками помідорів.

Записи знайшов і подав Володимир ХАЛЯВА.

Джентльмени удачі

Господарської він удачі: Вже спорудив гараж і дачу. Тепер, у північний момент, Для себе ставить постамент.

Віктор ЧОРНОГОР.
с. Нова Прага
Олександрійський район.

Подив

«Ну й чудило мій Господар, — думав Вентилятор, — викинув гроші на вітер...»

Величина

— Я — величина! — повсюди хизувався хвальковитий Пухир.

— Так, але ж дута! — справедливо зауважив Бит, яким хвалько був перев'язаний.

Резон

Звичайне Скло продзвонило Луні: — Ти завжди все перебільшуєш!..

Альтруїстка

На лісових зборах птахів останньою в дебатах виступила Зозуля.

— Так ось, — резюмувала вона, — мій девіз: безкорисливе життя на благо інших. З ними я поділюсь останнім яйцем.

Брехня

Ступа ображалась: — Я застаріла? Брехня! Адже дехто ще товче в мені воду!..

Борис СЛЮСАР.

м. Світловодськ.

ВЛАСНЕ КАЖУЧИ

● П'ють на свої, щоб потім лікуватись на державні.

● На те Перасу й крила, щоб їх підізнати.

● Пасивний баланс: її пригубив, вона його загубила.

● Гасло на іспитах: «Ні пари з вуся!».

Анатолій ПАСТЕРНАК.

СОН СПРАВДИВСЯ

Розширено асортимент

Снилося, начебто частували зеленим од давності й затхлим вареним яйцем, глевкою, хоч коники ліпи, котлетою в тісті, салатом, який був заправлений машинним маслом чи то напіволією, схожою на машинне масло... В кіровоградській «Шашличній», що поряд із універмагом «Ювілейний» 6 липня цим сном мірошник Омелько висловився перед читачами й запитав у працівників об'єднання громадського харчування Кіровоградського району: що б це могло значити?

Як виявилось, то таке було насправді. А що було, то письмово підтверджує виконуюча обов'язки директора об'єднання Л. Л. Сороченко: «Публікація обговорена в колективі працівників «Шашличної». За порушення правил торгівлі й торгівлі неякісними продуктами, завідувач виробництвом З. І. Козку звільнено з роботи. В «Шашличній» розширено асортимент страв за рахунок холодних закусок із овочів. Звернено увагу кухарів на суворе дотримання правил технології при приготуванні страв. Наведено також санітарний порядок, відремонтовано водогін і каналізацію. За роботою «Шашличної» посилено контроль з боку адміністрації об'єднання».

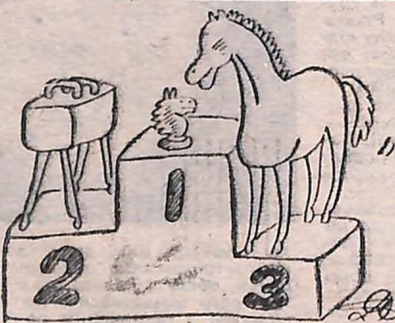
В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

Циркуль і лінійка

Лінійка почала картати Новенький Циркуль: «Ти — крутий. Кривляк злісний, бо не мав ти Прямой лінії в житті. Завжди лише в тісному колі Сам замикаєшся чомусь. Все збочуєш і збочуєш, Ніколи Не креслиш лінію пряму. В добу технічного прогресу Обмеживсь радіусом ти. А твориш? Дуги і колеса. Де й сантиметра прямої нема. Збагни мене, колего. Кажу по-щирості, як друг». «Збагнув», — пробурмотів сердега І заходивсь ламати круг. Крутивсь ліворуч і праворуч, Згинався і знову розгинався. І незвичайний кожен порух Йому досягненням здавався. Та скільки Циркуль не старався, Одне зумів: сам поламався. Мораль: хоч ти і маєш вуха, Дурних порад помешне слухай.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград.

ПІДКАЖІТЬ—РОЗСМІШІТЬ

Знову в непевності наш мельник-карикатурист Дмитро Безуглов. Намалював коней, а підпис до малюнка ніяк придумати не може. Тож і надіслав своє мливо до нашого «Вітряка» з надією, в якій він не сумнівається, що читачі придумают до його карикатури щось смішне. Ану ж бо! А в наступному випуску «Вітряка» найдотепніші підписи ми надрукуємо (тобто, ваше мливо, шановні читачі, виставимо напоказ).

